Çankaya Üniversitesi İşletme Bölümü 2014 yılı mezunumuz, Milliyet gazetesi köşe yazarı Tolga Şardan okul hayatını ve kariyerini bizlere anlattı.

"İş hayatımda pratik bilgimi, üniversitede aldığım teorik bilgilerle güçlendirerek kendime daha sağlıklı ve kuvvetli bir mekanizma yarattım."

"Üniversitedeki öğrencilik hayatımın oldukça keyifli, mutlu ve renkli geçtiğini söyleyebilirim"

Bize biraz kendinizden bahseder misiniz?

Ben, 1968 yılında Ankara'da doğdum. 1985 yılında Ankara Lisesinden mezun olduktan sonra 3 kez girdiğim üniversite sınavında istediğim başarıyı yakalayamadığım için yükseköğrenimime ara verdim. 1988 yılında Ankara Ulus gazetesinde gazetecilik mesleğine

adım attım. Muhabir olarak 1989 yılı kasım ayına kadar burada çalıştıktan sonra bu tarihte Milliyet gazetesi Ankara Bürosu'nda gece muhabiri olarak göreve başladım. Daha sonra da gece sorumlusu olarak görev yaptım. Halen Milliyet gazetesinde "ulusal güvenlik ve kamu güvenliği" konularında uzman muhabir ve köşe yazarı olarak görev yapmaktayım. Evliyim, bir oğlum var. İyi derecede İngilizce biliyorum, mesleki olarak 10'a yakın ödül sahibiyim. 2009 yılında üniversite sınavı sonrasında Çankaya Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İşletme Bölümü'nü kazandım. Bir yıl hazırlık ve dört yıl bölüm eğitimi sonrasında 2013-2014 Eğitim ve Öğretim Yılı'nda bölüm 2.si olarak mezun oldum.

Çankaya Üniversitesini seçme sebepleriniz nelerdir?

Bu soruya şöyle yanıt vereyim. İş hayatımda istediğim kariyeri yaptıktan sonra hayatta eksik kalan bazı konuları tamamlamak gereğini hissettim. Buna öncelikle üniversite eğitiminden başlamayı planladım. İlk sorunuza verdiğim yanıtta olduğu gibi 2009'da üniversite sınavına girdim. Doğrusu Çankaya Üniversitesi hakkında çok bilgi sahibi değildim. Sadece aldığım puana göre tercih yaptığımda yanılmıyorsam 4. tercihim Çankaya Üniversitesi İşletme Bölümü'ydü. Bu üniversiteden başka tercihim yoktu. Sınav sonuçları geldiğinde bu üniversiteyi kazandığımı öğrendim. Aslında bu üniversiteyi ve bölümü kazanmak biraz da tesadüf oldu. Ancak burada eğitime başladığımda güzel bir tesadüf olduğunu gördüm. İyi ki bu üniversiteyi tercihlerimin arasına yazmışım.

Çankaya Üniversitesinde almış olduğunuz eğitimin kariyerinize ne gibi etkileri oldu?

Aslında, başlangıçta "sahadan gelen" bir öğrenci olarak aldığım eğitimin çok katkısı olacağını düşünmemiştim. Ancak en basit biçimde açıklamak gerekirse aldığım matematik dersi bile analitik düşünme yeteneğimin gelişmesine neden oldu. Biz gazeteciler, meslek hayatımızda genel olarak sebep sonuç ilişkisi üzerinde durduğumuz için analitik düşünmeyi benimseriz. Bu nedenle aldığım dersler öncelikle analitik düşünme yetimin güçlenmesini sağladı. Dahası; özellikle bölümde aldığımız insan kaynakları, organizasyon kültürü, örgütsel davranışlar gibi kişinin iş ve özel hayatında çok önemli olan konularda bilgi sahibi oldum. Bu konudaki bilimsel çalışmalar eşliğinde ortaya çıkan sonuçların analiz edilmesiyle bireyin özellikle iş hayatında nasıl davranması gerektiği konularını öğrendim. İş hayatımda pratik bilgimi, üniversitede aldığım teorik bilgilerle güçlendirerek kendime daha sağlıklı ve kuvvetli bir mekanizma yarattım. Ayrıca, gerek finans, bankacılık, muhasebe, pazarlama gibi bölüm dersleriyle gerekse seçmeli derslerden aldığım bilgileri şimdi uygun biçimde iş hayatımda kullanarak başarılı çalışmalar yapabiliyorum.

Çankaya Üniversitesindeki öğrencilik döneminizi bize biraz anlatır mısınız?

Üniversitedeki öğrencilik hayatımın oldukça keyifli, mutlu ve renkli geçtiğini söyleyebilirim. İş hayatımda "zaman yönetimi" kavramını kolay kullanabildiğim için aynı zamanda hem iş hem de üniversite hayatımı birlikte yürütebildim. Gerek akademisyenlerden, gerekse arkadaşlarımdan büyük destek gördüğümü özellikle belirtmeliyim. Yaşamsal olarak zaman zaman güçlük çıkarsa da yine de elimden geldiğince dersleri günü gününe ve yerinde

takip etmeye çalıştım. Okul eğitimi boyunca; dönem arkadaşlarım Cansın Uzgören, Pamir Kargın ve Emre Göyük başta olmak üzere Sefa Alemdaroğlu, Buse Hacıoğlu, Nesli Akıllı ve Gülru Deniz'in katılımıyla oluşturduğumuz çalışma grubumuzla özellikle Burcu Hoca'nın ve Öznur Hoca'nın sınavları için çok yoğun ve keyifli ders çalışma günlerimiz oldu. Zaman zaman kütüphanede zaman zaman da boş sınıflarda sınavlara birlikte hazırlandık. Bu sınava hazırlık süreçlerinde, iş hayatına hazırlanan dönem arkadaşlarım aynı zamanda ekip çalışmasının pratiğini de yapmayı öğrendiler. Kaldı ki ben de genç kardeşlerimden pek çok şey öğrendim. Aramızda bir kuşak yaş farkı olmasına karşın, beni kendi aralarına aldılar ve eğitim hayatı kapsamında çok zaman destek oldular. Sadece bu noktada üniversitenin öğrencilere yönelik sosyal olanaklarının az ve sınırlı olmasının altına çizmek istiyorum. Gelecek yıllarda eğitimde yaşanacak gelişmelerin, aynı biçimde sosyal olanakların artırılmasında da sağlanması halinde üniversitenin marka değerinin artmasında azımsanmayacak ve etkin bir rolü olacaktır.

Üniversite hayatına geç başlamanın avantajları ve dezavantajları neler oldu?

Kanımca benim için avantajları daha fazla oldu. Hayatımda eksik kalan yüksek öğrenimi tamamlamamın yanı sıra gerek öğrenciler, gerekse akademisyenler arasından pek çok güzel insanla tanıştım. Gazeteci olarak pek çok farklı zamanda, farklı yerde, farklı olaylarla karşılamama karşın üniversite hayatının tadının bir başka olduğunu gördüm. Sınav streslerinin yanı sıra, dersleri ve ödevleri yetiştirebilmenin heyecanını 40'lı yaşların ortasında yaşamak, büyük keyif vericiydi. Genç kardeşlerimin benim yaşam tecrübelerimden faydalandıklarını görmek de beni fazlasıyla mutlu etti. Ayrıca benim için en önemli durum şu ki; 7 yaşında bir oğlum var ve aramızda ne yazık ki tam 40 yaş fark var. Bu üniversite eğitimi sırasında genç kardeşlerimden aldığım bilgilerden oluşturduğum birikimle oğlumla aramızdaki yaş farkı makasını biraz olsun kapatmayı başardım. Böylece aramızda daha sağlam bir baba-oğul ilişkisi kuruluyor artık. Ayrıca, yine genç kardeşlerim sayesinde, hayata ve olaylara zaman zaman onların gözüyle bakabilmeyi öğrendim. Düşünceleri benim için önemli oldu. Böylelikle hem kendi bakış ve düşüncelerime farklılık katarken hem de iş hayatında daha iyi işler çıkartabildim. Dezavantajına gelince, yaşım nedeniyle zaman zaman üniversite hayatının temposuna ayak uydurmakta ve olayları kimi zaman yorumlamakta zorlandığımı söyleyebilirim. Tabii ki bir de dersleri algılamada bazen zayıflık yaşadım. Sınavlara genç kardeşlerimden daha fazla çalışmak zorunda kaldım. Ancak, hep birlikte üstesinden gelerek mezun olduk.

''Okumanın yaşı yoktur'' sözünün bize gerçek olduğunu göstermiş oldunuz. Bu konudaki düşünceleriniz nelerdir?

Evet, bu noktada genç kardeşlerime iyi bir rol modeli olduğumu düşünüyorum. Gerçekte, hayatta her şeyin bir yaşı, dönemi var. Bu dönemden önce ya da sonra eylemleri gerçekleştirmek çoğu zaman bireye zarar verebilir, işlerin yolunda gitmesini etkiler. Ancak, eğitimi bunun dışında tutmak gerekiyor. Ben de bizzat tanık oldum ki; gerçekten öğrenmenin yaşı yok, özellikle akademik eğitimin. Ben, 9 yaşından beri iş hayatında çalışan birey olarak, hayatımın her aşamasında birikimim olmasına karşın, üniversiteden mezun olduktan sonra hayata bakışımda daha farklılıklar geliştiğini söylemeliyim.

Bize birazda işinizden bahseder misiniz? Gazeteciliğe nasıl ve ne zaman başladınız?

Ben, ilk soruda özetlediğim gibi; 1988 yılında Ankara'da yerel olarak yayımlanan Ankara Ulus gazetesinde stajyer olarak mesleğe ilk adımımı attım. Ankara'nın basın yayın faaliyetlerinin yürütüldüğü en önemli adres olan Ulus Rüzgarlı Sokak'taki gazetede bir aylık stajın ardından 1989 yılının Kasım ayına kadar çalıştım. Burada sadece haber yazmasını değil, fotoğraf çekmesini, yazı işleri, pikaj, dizgi, montaj gibi mekanik hazırlanma evlerini de öğrendim. Kasım 1989'da Milliyet gazetesinden gelen teklif üzerine burada işe başladım. Önce gece servisinde kısa süre muhabir olarak çalıştım. Daha sonra 1991 yılına kadar gece sorumlusu olarak görev yaptım. Bu tarihten bugüne kadar Milliyet'te "güvenlik" konularında yazı ve haberler kaleme almaktayım. Gazeteci olarak dünyanın ve Türkiye'nin pek çok bölgesinde önemli olaylara yerinde tanıklık ederek kamuoyu ile paylaştım. Yazdığım haberlerden dolayı çeşitli meslek örgütlerince verilen ödüllerim var. Gazetecilik, dışarıdan bakan bir kişinin "çok beğendiği", birçok kişinin yapmak istediği bir meslek olmasına karşın çoğunlukla "bireysel" performansın öne çıktığı bir meslektir. Her meslekte olduğu gibi keyifli yanları ve sıkıntı süreçleri vardır. Ancak insana en büyük haz veren yanı ise tarihe sürekli

yazılı bir belge bırakmaktır. Yıllar, yıllar sonra da bu yazılı metinlere ulaşmak mümkün olduğunda tarihi iz düşümlerine de ulaşmak mümkündür.

Köşe yazarlığı sizin için ne ifade ediyor, siz de bir sorumluluk duygusu yaratıyor mu?

Ben, uzman muhabir olarak 2 yıldır köşe yazarlığı yapıyorum. Benim için köşe yazarlığı, kimilerinin görüşü olduğu üzere kendilerine ait bir alan değil, aksine kitlelerin, halkın, insanların bilgilenmesini sağlayacak bir alandır. Köşe yazarı, Türkiye'deki gazetecilik sistemi içinde kitlelerin bilgilenmesi kapsamında kendi görüşlerini paylaşmalıdır. Bireysel tutum ve davranışların paylaşılmasını habercilikten gelen bir köşe yazarı olarak doğru bulmuyorum. Türkiye'de özellikle habercilik dışından gelen yazarların, kamuoyunun bilgilenmesi ya da bilgi sahibi olması dışında polemik yaratan, hakaret unsuru bulunan kelime ve cümleleri taşıyan, düşmanca tutumların sergilendiği köşe yazmalarının topluma fayda sağlamadığını düşünüyorum. Belki de benim habercilikten geldiğim için bu konuda biraz farklı tarzım var.

Bu durum elbette bir sorumluluk duygusu yaratıyor. Köşeyi okuyacak kişilerin elde edeceği bilgilerden faydalanmalarını sağlamaktan daha büyük bir sorumluluk olamaz gazetecilikte. Ben de bu sorumluluk duygusu içinde haklın bilgilenmesi amacıyla yazılar kaleme alıyorum.

Son olarak, Üniversitemize yeni başlayacak genç arkadaşlarımıza, mezunlarımıza ve halen öğrenime devam eden öğrencilerimize üniversitemiz ve bölümünüz için söylemek istedikleriniz nelerdir?

Yeni başlayacak ve devam eden arkadaşlar için; üniversite eğitimin ciddiye almaları gerekiyor. Türkiye'deki eğitim sistemi içinde bireyin eğitimde son noktası olarak görünen üniversite eğitimi, kişinin oturmakta olan bireysel karakterini doğrudan etkilemektedir. Bu nedenle eğitime başlayacak veya devam eden kardeşlerim bu eğitimi "hayatın bir zorunluluğu" olarak görmeyip, eğitimden maksimum faydayı almalıdırlar. Zira sadece bilgi alma değil, üniversite eğitiminin en önemli öğesi olan bilgiye ulaşma ve bu bilgiyi etkin biçimde kullanma kabiliyetini geliştirmeleri gerekecek. Çünkü bu kabiliyeti geliştirmeleri, bireyi hayatının ileri süreçlerinde diğerlerine göre farklı kılan ve aranılan bir konuma getirecek.

İşletme bölümü benim şans eseri seçmeme karşın güzel bir bölüm. Her ne kadar "Türkiye'de gereğinden fazla işletmeci var" gibi bir görüş var olsa da artık günümüzde bir bakkal dükkanının bile "işletme" olarak tanımlanması işletmecilikte olan ihtiyaç için basit bir örnektir. Kaldı ki; birçok mühendislik ve sosyal bilimler eğitimi alanların, daha sonra işletme yüksek lisansını almaları da, bu bölümün önemini yeterince gösteriyor. Ayrıca, işletme mezunları için kaymakamlıktan, idare mahkemesi hakimliğine kadar geniş yelpazede iş olanağı bulunuyor. Kanımca asıl sorun, işletme eğitimi alanların hayatlarını ileriki dönemlerini nasıl bir formatta devam ettireceklerini bilmemekten kaynaklanıyor. Eğitime başlayacak ya da devam eden kardeşlerime tavsiyem, mezun olduklarında ne yapacaklarına eğitim devam ederken karar vermeliler ve buna göre hem kendilerini hem de eğitimlerini biçimlendirmeliler. Aksi takdirde bu biçimlendirme için mezuniyeti beklemeleri kendileri açısından geç kalmak anlamına gelmektir.

Üniversitemizin "butik üniversite" olması öğrenciler için oldukça önemli. Her şeyden önce öğrencilerin doğrudan ders veren akademisyenlerle temas kurabilmesi ciddi fayda

sağlayıcı bir olanak. Ayrıca öğrenci sayısının az olması yine avantaj. Ancak biraz daha öğrencilere yönelik sosyal aktiviteler artırılmalı. Üniversitenin eğitim kalitesinin ve konumun tanıtılması amacıyla kamuoyuna düzenli bilgilendirmeler yapılmalı.

Röportaj: Elif Dağtekin